

Te voltál
(Köteles István - Lantos Krisztina)

Régen volt, tán igaz se volt,
Mint egy mese, oly szép volt,
Élt egy fiú és élt egy lány,
Nem ismerték még egymást.

Jártak külön utakon,
Éjben, csendes hajnalon,
Aztán egy nyári éjszakán
A fiú meglátta a lányt.

Te voltál az, és én voltam,
Hogy vége lesz, nem gondoltam!
Téged lát az öreg Hold,
Hol jársz most, és hogy vagy, mondd?!
Te voltál az, és én voltam,
Hogy vége lesz, nem gondoltam!
Te voltál az, és én voltam,
Hogy vége lesz, nem gondoltam!

Nyárból ősz lett, jött a tél,
Gyorsan minden véget ért,
Újra külön utakon,
Éjben, csendes hajnalon.

Igaz volt ez a történet,
Igaz volt a nagy szerelem,
És a fiú azt a lányt
Most is keresi talán.

Te voltál az, és én voltam,
Hogy vége lesz, nem gondoltam!
Téged lát az öreg Hold,
Hol jársz most, és hogy vagy, mondd?!
Te voltál az, és én voltam,
Hogy vége lesz, nem gondoltam!
Te voltál az, és én voltam,
Hogy vége lesz, nem gondoltam!

Te voltál az, és én voltam.